

Starvin Marvin & The Paranoid Androids Muziek is als een schilderij

ASSENEDE — Eerst straatmuzikant, dan sessiemuzikant. Rolling Stones-gek en daarna wereldbekend in Gent en omstreken met zijn groep „Trampoline”, dat is in een notedop het muzikaal verleden van Starvin Marvin. Luk Bral hevelt hem over naar de Plastic Dream Band en dat betekent meteen ook de zwanezang voor Trampoline. Maar Starvin Marvin wil de solotoer op en al vlug krijgt hij het predikaat van Gentse cultfiguur opgeplakt. Hij weet contacten te leggen met John Cale, Captain Beefheart, Mink Deville en Kevin Ayers. Vooral met deze laatste ontstaat een hechte vriendschap. Een vriendschap die zich op muzikaal vlak zover heeft doorgezet dat Starvin Marvin Kevin Ayers bereid heeft gevonden zijn debuut mini-elpee te produceren in de Acastudio's in Antwerpen.

En de Ayers-invloeden zijn op deze onlangs verschenen Starvin Marvin & The Paranoid Androids (Antler Records 033) niet te miskennen. Een verrassend fris debuut, waarvan vooral „Better be off” en „When love comes on” sterke popsongs blijken. „Fashion Beauty” wordt de komende single. Een prima bende ook, de Paranoid Androids met Alan Gevaert, drums en zang; Fons Symons, bas; Gerrit Valkenaer, keyboards en zangeres Cara Struyff. Starvin Marvin, onthou die naam. Wij gingen alvast kennismaken, want we hadden hem één en ander te vragen.

— **The Paranoid Androids, waar heb je die naam opgeplakt?**
Starvin Marvin: De naam Para-

noid Androids is afkomstig uit een Engelstalig avant-garde-programma „The hitch-hikers are going to the Galaxy”, waarin alle buitenaardse fenomenen deskundig worden verklaard. Het verhaal begint omstreeks het einde van deze wereld en hoe het alsnog mogelijk is een lift te krijgen van een vliegende schotel naar een andere planeet. Daar krijg je te maken met twee gidsen: Marvin, the paranoid astroid en een andere gids met twee koppen; de twee hoofdpersonages uit het verhaal. Het blijkt super-intelligente wezens te zijn met slechts één zwak: vrouwen. Een gek en futuristisch programma. Aangezien ik Marvin heet, was de link vlug gelagd.

— **Kevin Ayers heeft je plaat geproduceerd. Hoe heb je dat voor mekaar gekregen en waarom die keuze?**

Starvin Marvin: Kevin Ayers is een goeie producer en omdat ik zeker wilde zijn dat mijn muziek goed op de plaat zou komen, heb ik hem gevraagd. Kevin heeft me voordien erg goed geholpen m'n weg te zoeken doorheen het popwereldje: hij adviseerde me namelijk veel vastberadener te zijn, veel meer ondernemingszin aan de dag te leggen. Tussen ons beiden heerst een erg vriendschappelijke relatie. Ik ken Kevin overigens al ruimschoots vijf jaar.

— **In hoeverre heeft Kevin Ayers je muziek beïnvloed?**

Starvin Marvin: Totaal. Zonder Kevin had ik mijn muziek nooit op deze manier op de plaat gekregen. Anderzijds blijven het toch mijn eigen creaties. Het

is zowat als iemand die een schilderij maakt en het daarna verkoopt. Dat is ook wat met mijn muziek gebeurd is.

— **In de begeleidende bio staat: „Het interesseert me niet wat de nieuwste muziektrend is”. Toch haak je daar met de mini-elpee gretig op in?**

Starvin Marvin: Ik vind dat er nog niet veel veranderd is sedert pakweg tien jaar geleden. Daarom lijkt het me nu het meest geschikte ogenblik om met m'n werk naar buiten te treden. En wat in de bio staat is grotendeels het werk van de platenfirma, daar weet ik echt niet zo veel van.

— **Je liefde voor de Rolling Stones-muziek is ook niet van gisteren. Zing je daarom „Flight 707” als een eerbetoon?**

Starvin Marvin: Een beetje wel, ja. „Flight 707” is afkomstig van de Stones-elpee „Aftermath”, en daar zijn we in deze wereld eigenlijk een beetje aan toe. Het nummer dat ik gekozen heb, typeert die aftermath-periode. Anderen zullen daar wel een verschillende mening op nahouden. John Fogerty bv. heeft dat op een heel andere manier gedaan. Maar de muziek blijft dezelfde. Ik herken dat heel duidelijk. Volgens mij heeft de wereld die ganse tijd stilgestaan en is er pas nu weer vooruitgang te bespeuren.

— **Er is zelfs één nummer op de plaat dat niet door jou wordt gezongen („Hello Everybody”), maar door Carla Struyff?**

Starvin Marvin: Dat was een bewuste keuze. Niet van mij alleen overigens, want de keuze

Starvin Marvin & The Paranoid Androids laat met de zopas verschenen gelijknamige mini-elpee een stevige en vooral veelbelovende indruk achter. Binnenkort in de diverse hitparades te vinden? Het zou ons gezinszins verwonderen.

lag vervat in de tekst. Ikzelf heb het nummer vijf jaar lang gezongen, maar voor de plaat vond ik deze song en vooral de tekst beter geschikt voor een meisjesstem.

— **Je zingt over alledaagse dingen als gelukkig zijn, liefde, schoonheid... Er ooit al eens aan gedacht de meer inhoudelijke toer op te gaan?**

Starvin Marvin: Ja, toch wel en ik denk dat die ook later aan bod zal komen. Maar nu heeft de platenfirma op het commerciële gemikt en daar sta ik achter. Het is gewoon een kwestie van wederzijds vertrouwen.

— **Wat zijn de plannen voor de toekomst?**

Starvin Marvin: Waarschijnlijk nog een album maken, maar dat zijn dan wel verre plannen. Overigens zijn we nu druk aan het repeteren met de band, met het oog op optredens. Onze vroegere muziek is met de inbreng van Kevin Ayers grondig gewijzigd. Voorts zal veel afhangen van de reacties op het mini-album en vooral van de impact van de daaruit gelichte single „Fashion Beauty”, dat toch wel een hit-gevoelige song mag genoemd worden. N.D.M.